

his intelligence is at the lowest ebb. Compassion together with a love of fair play, have induced the lady of the British consul to become the friend of these poor people; and at the time we were at Monastir she was endeavouring to hear of a schoolmistress, under whom she might start a Bulgarian girls'-school. At that time the only Bulgarian school belonged to Unionists, and was superintended by a priest from Brittany, assisted by a native schoolmaster. — *Idem*, *ibid.*, 74).

За Охридъ и околното българско население сж дадени също вѣсти (стр. 75 сл). За Прилѣпъ изрично се бѣлѣжи: „Населението на града Прилѣпъ и на неговия окръгъ е българско“ (The population of the town and district of Prilip is Bulgarian. — *Idem*, *ibid.*, 83). — За Велесъ четемъ: „Велесъ е чисто български градъ. Отъ 4,000 къщи на града, само 1,000 къщи сж турски и отчасти цинцарски, а другитѣ 3,000 сж собственостъ на християнитѣ славѣни. При таково положение, не е чудно, че тукашнитѣ българи сж били прѣзъ врѣме на дългото турско робство пазители на частъ отъ националната писменостъ...“ (Vélessa is a thoroughly Bulgarian town; out of 4,000 houses only 1,000 are divided between Turks and Tzintrars, while the other 3,000 are Christian Slavs. Under such circumstances the Bulgarians of Vélessa were able, till long after the Turkish conquest, to continue as the guardians of a certain amount of national learning. — *Idem*, *ib.*, 110).

За населението въ Скопско патувачкитѣ разказватъ: „На сѣверо-изтокъ отъ полето, въ което е разположено Скопйе, се издига низка планинска верига, наричана отъ турцитѣ Кара-дагъ или Черна-гора, а отъ славѣнитѣ се нарича „Българско Църногорие“. Стражаритѣ ни казваха, че тия планини сж населени отъ албанци и отъ българи“ (On the nord-east the plain of Skopia is bounded by a low chain of mountains, called by the Turks Kara Dagh, or Black Mountain; and by the Slavonians „Bulgarian Tzerna Gora“. The zaptiés said that these hills were inhabited partly by Albanians and partly by Bulgarians. — *Idem*, *ibid.*, 138).

Трудътъ на Мекензи и Ерби бѣ прѣвежданъ на разни европейски езици. Сръбскиятъ посланикъ въ Лондонъ, Чедя Миятовичъ, го прѣведе на сръбски и печата въ Бѣлградъ въ 1868 г. заедно съ приложената етнографска карта на балкан-